

Динко.

А ти вече и не си християнинъ?

Инокентий.

Не, азъ ставамъ истински християнинъ, само че ще служа на други храмъ.

Мълчание.

VII

Отъ вѣнъ се чуватъ бързи стѣпки. Вратата се отваря и се явява Бистра, която, захласната въ радостѣта си, не вижда онова, що е станало, а типичнокомъ се спира на прозореца, вгледана къмъ Билото.

Бистра.

(Въ вѣсторѣтъ) Маякътъ свѣти! Маякътъ огрѣя!

(Всички обръщатъ очи къмъ прозореца, загледани къмъ маяка. Ясна треперлива свѣтлина на сногъ лъчи огрѣватъ въ стаята и озарѣва замисленигъ лица на стоящигъ и имъ придава нѣкаква кротостъ, смирение).

Бистра.

(Загледана) Ахъ, какъ свѣти! — А морето — морето! (Слѣдъ кратко мълчание) А сто, тамъ далечъ се мъркатъ платната на лодки — Ахъ, колко мило! (Къмъ Еремия) Сжщо като на сънь — Чудесно! Чудесно!

Мълчание.

(Къмъ дѣда си) Дѣдо, ела и ти! (Обръща се да види защо не идва и вижда го озаренъ отъ лъчитѣ на маяка). (Изненадана само извиква). Дѣдо! (И застава срѣщу него, сѣканъ не вѣрва очитѣ си).

Инокентий.

(Застаналъ замисленъ). Новия маякъ изгрѣя, Бистро!

Бистра.

(Се спуща, прѣгрѣща го и прѣзъ съззи додава). Новиятъ маякъ! Новиятъ маякъ, о, изгрѣя!